

[Socialministeren.]

ministeriets cirkulæreskrivelse af 17. december er det blevet understreget, at kontanthjælp i konfliktsituationer som udgangspunkt altid bør ydes med tilbagebetalingspligt.

Socialministeriet er ikke bekendt med, at der skulle være kommuner, der ikke følger disse retningslinjer. Tværtimod har vi også fra BT-klubben i anden forbindelse fået bekræftet, at den kontanthjælp, der ydes dem af dens medlemmer, der har søgt kontanthjælp, altid ydes med tilbagebetalingspligt.

Om vores erfaringer med hensyn til, hvorvidt pengene bliver tilbagebetalt, kan jeg sige – igen under henvisning til det, der blev ydet til plattedamerne i sommer – at straks efter strejkens ophør gik man i gang med at iværksætte indkasseringen i overensstemmelse med disse tilbagebetalingsaftaler. Det er, hvad vi har fået oplyst i socialministeriet.

Der blev også spurgt, om andre grupper fik den samme form for hjælp, og dér kan jeg henviser til, at vi sendte brev til landmændene, der spurgte om deres muligheder for at få hjælp efter bistandsloven i forbindelse med tørken, og sidst har vi svaret Kioskejerforeningen med, at også dens medlemmer har ret til hjælp efter bistandsloven, men begge grupper på samme måde som de strejkende: hver enkelt sag skal konkret vurderes; man kan ikke hjælpe et helt fag eller et helt område.

Justitsministeren (Orla Møller):

Hr. Brusvang bragte en bestemt sag omkring konstitueringen af en landsdommer på bane i debatten i dag. Jeg vil gerne begynde med at sige hr. Brusvang tak, først og fremmest fordi han og hans parti helt ud bakkede op bag den afgørelse, der var truffet. Men det er nok mere væsentligt i den forbindelse at få understreget, at der var to meget principielle punkter, hvor hr. Brusvang dels ønskede at få klarhed, dels trak sin egen principielle holdning op.

For det første, at det er ministerens skøn, der er tale om, når det drejer sig om udnævnelse af en dommer. Jeg er helt enig med hr. Brusvang i denne konstatering. Jeg vil også sige, at denne udnævnelse ikke, hvad måske nogle kunne tænke, er sket som en eller anden form for angreb på nogens hykleri. Jeg deler helt ud hr. Brusvangs opfattelse af, at der findes meget hykleri i dette samfund, men jeg har overhovedet ikke tænkt i den retning. Bagrun-

den er, at dette ting ved gennemførelsen af færdselsloven har lagt en anden vurdering til grund over for adskillige af dem, der kommer galt af sted med hensyn til indtagelse af spiritus. Jeg mener, det vil være rigtigt, om denne opfattelse, som tinget har givet udtryk for, får en klar konsekvens på en lang række områder.

Jeg var i dette ting på det tidspunkt, da man diskuterede Normann-sagen. Fra mange ordføreres side blev der dengang givet udtryk for et principielt synspunkt, som jeg helt ud deler: at der ikke skal være nogen forskel på en lovgiver, en dommer, en anklager og en statsadvokat osv. Det synspunkt synes jeg der er grund til at nævne i forbindelse med dette.

Det andet synspunkt, som nok var det, der havde hr. Brusvangs største interesse, er konsekvensen af en sådan handling: hvad der kommer til at ske for andre i samme situation. Hr. Brusvang nævner især tre grupper: politifolk, toldfolk og erhvervschauffører. For de sidstes vedkommende ved hr. Brusvang som medlem af retsudvalget, at vi har haft drøftelser om dette problem og haft vanskeligheder ved at finde en klar løsning på det. Men det, der blev resultatet af færdselsloven, var dog noget, der i nogen grad imødekom erhvervschaufførerne på dette område. Det er muligt, der er flere positive ting at finde endnu.

Om de sidste to grupper kan jeg sige to meget konkrete ting: umiddelbart efter, at færdselsloven var blevet gennemført med den nye vurdering, startede der drøftelser mellem Dansk Politiforbund og rigspolitechefen om at finde ud af, hvilke konsekvenser denne nye holdning, der var kommet til udtryk fra folketingets side, skulle få for ansættelse og vedvarende ansættelse i politiet. Jeg har lov til i dag at oplyse, at finansministeren for ganske nylig har anmodet om at få undersøgt, hvordan justitsministeriets praksis i forbindelse med den sidste sag kan blive bekendtgjort for andre ansættelsesmyndigheder. Disse overvejelser er endnu ikke helt og fuldt afsluttet. Men jeg kan altså med det som baggrund sige til hr. Brusvang, at vi ønsker at drage konsekvenserne på en sådan måde, at der bliver tryk over for loven, lighed for loven. Det må være helt afgjort, at det ikke i dette samfund skal være muligt at straffe mere end én gang. Jeg er overbevist om, at der med de ting, der sker nu, er taget fuld højde for konsekvensen af den beslutning, der er truffet.